

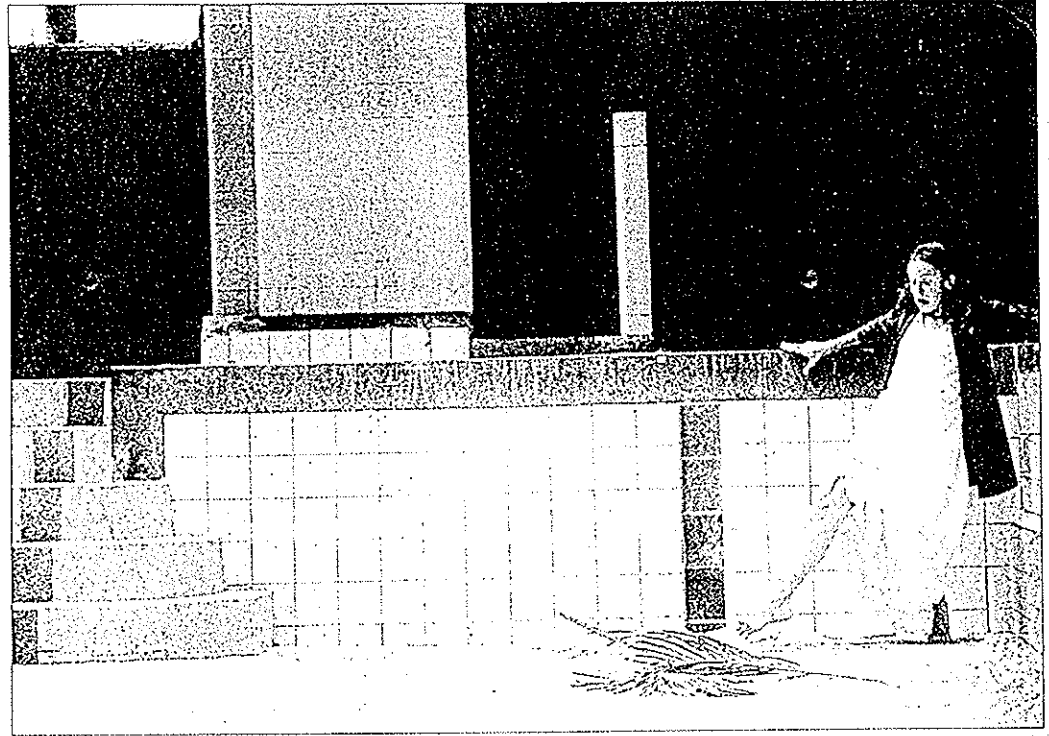
Je stem opofferen voor de liefde

Brussel

Eigen berichtgeving
Anne Brumagne

De kleine zeemeermin van Hans Christian Andersen heeft al heel wat artiesten geïnspireerd. De Nederlandse auteur Judith Herzberg zorgde bijvoorbeeld voor een ontroerende bewerking. Kollektief D&A (Dirk De Keyzer en Reinhilde Van Driel) maakte twee jaar geleden met *Lorelei* zijn eigen versie en nu hebben ook jeugdtheater Bronks, de Roovers en Walpurgis samen hun *Kleine zeemeermin* gemaakt. Die belangstelling is niet verwonderlijk. *De kleine zeemeermin*, over het zeemeerminnetje dat nieuwsgierig wordt naar de mensenwereld en uit liefde voor een prins mens wordt maar daarvoor haar stem moet opofferen, is een heel erg rijk sprookje. Het gaat immers over opgroeien, verwondering, er niet bij horen, begoocheling, opoffering, vergankelijkheid. Komt daar nog eens de poëzie bij (het meerminnetje zal schuim op de golven worden wanneer de prins een ander kiest), en telkens weer betrap ik me er bij opvoeringen op dat ik 'zin heb om een traantje weg te pinken.

Bij Bronks, dat Herzbergs bewerking als uitgangspunt koos, is *De kleine zeemeermin* tegelijkertijd een manier geworden om zang, muziek en het gesproken woord met elkaar te confronteren. Dat is gelukkig geen saaie theoretische oefening geworden; alles zit op natuurlijk in de voorstelling ingebed. Muziek en zang zijn geen decorum, maar werden een wezenlijk onderdeel. Het zeemeerminnetje verliest immers haar prachtige stem, terwijl de prins (Luc Nuyens), die verliefd is op het beeld dat hij van het zeemeerminnetje heeft opgevangen maar later niet beseft dat zij in levenden lijve voor hem staat, uiteindelijk niet voor haar kiest. Hij prefe-

Het meerminnetje (Sara de Bosschere) wordt een mensenkind. (Foto Steven Massart)

reert de muziek van de pianiste (Christel Kessels), omdat hij meent in die muziek de stem van het meerminnetje te herkennen. De boeiende klankband van Charo Calvo, met herkenba-

Bronks speelt 'De kleine zeemeermin' in een zwembad

re geluiden en muzikale, schetst de situatie en schept sfeer. Terwijl je aanvankelijk denkt dat zangeres Judith Vindevogel een zusje van het zeemeerminnetje speelt, wordt na een tijdje duidelijk dat zij en actrice Sara De Bosschere eigenlijk één rol spelen, het zeemeerminnetje.

Bronks' *Kleine zeemeermin*

speelt heel toepasselijk in Les Bains, het vroegere zwembad van Vorst, opgetrokken in schitterende art-decostijl. Dat zwembad, waar nu kunstenaars aan de slag zijn, heeft een bewogen geschiedenis. Kort na de sluiting, op het eind van de jaren '80, werd het bad tijdelijk omgevormd tot exclusieve discotheek, tot grote frustratie van de migrantenjongeren uit de buurt. Hun frustratie leidde tot de beruchte migrantenrellen in Vorst. 'Er niet bij horen', het zit inderdaad ook in *De kleine zeemeermin*.

Bronks maakt dankbaar gebruik van de ruimte: het (uiteraard lege) bad verbeeldt bijvoorbeeld de wereld van de zeebewoners, de gaanderijen boven de leefomgeving van de mensen. Er zitten enkele prachtige beelden in de voorstelling, zoals wanneer het zeemeerminnetje mens wordt, haar witte laarzen uittrekt en voorzichtig

op haar blauwe voeten probeert te stappen. De Bosschere, die het gros van de teksten voor zich neemt, speelt het zeemeerminnetje zonder al te veel pathos. Het gaat meer om de twinkeling in haar ogen of de prachtige zang van Vindevogel, dan om een pathetische manier van spreken. Sowieso wordt er vrij strak en sober, en weinig uitleggerig geacteerd. Een enkele keer komt het spel daardoor wat afstandelijk over - en op sommige momenten vroeg ik me af of het niet allemaal nogal snel ging voor kinderen. Waarmee ik zeker niet gezegd wil hebben dat het dan maar beter een langdradige *tearjerker* was geworden!

'De kleine zeemeermin', voor iedereen vanaf 8 jaar, wordt later dit seizoen hernomen. Het Bronksfestival loopt van 6 tot 14 november. Info op tel. 02/21.999.21.